

զայն Գրիգոր Կեսարացիի, մինչ հաստա-
ծին վերջը գրուած յիշատակարանէն որո-
շապէս կ'երեւի թէ այդ տողերուն հեղինակն
էր Գրիգոր Դարանաղցի (տե՛ս Սահէլ Ա-
նեղի, 1893, էջմիածին, էջ 200): Այնպէս
որ Գրիգոր վրդ. Կեսարացիի պատմագրա-
կան աշխատութիւններէն ունէ հետք մեզի
չէ հասած:

Յակոբ քհ. Կեսարացի կը հաստատէ
դարձեալ թէ Կեսարացին թարգմանած էր
նաև գիրք մը, Ուսուրղայի, արաբերէնէ,
ինչ որ չափազանց զարմանալի է, վասնզի
արաբերէնի ծանօթութիւնը հայ եկեղեցա-
կանի մը համար անակնկալ մըն է:

Գրիգոր վրդ. Կեսարացին եթէ իրա-
պէս արաբերէնէ կատարած է այս տեսակ
թարգմանութիւն մը, այդ լեզուն պէտք է
սորված ըլլայ իր նախասիրութեամբ Տիար-
պէքիւրի մէջ, վասնզի խիստ անհաւանա-
կան է որ Սրտպիոնի Ամիղի վարժարա-
նին մէջ այս լեզուն ուսուցուած ըլլայ:

Դարձեալ անակնկալ մըն է իր ծանօ-
թութիւնը աշխարհագրական գիտութեանց
որուն արդիւնքն էր անշուշտ այն երկրա-
գունտը՝ որ շինած էր հայերէն գիրով և
լեզուով, ինչպէս կը հաւաստէ իր եղբոր-
որդին:

Նոյնպէս կ'երևայ թէ Գրիգոր վրդ Կե-